

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

29 octombrie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal în componența:

președinte – Nicolae Gordilă,

judecători – Liliana Catan și Ion Guzun,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către inculpat și avocatul său, Pavalatii Alexandru, împotriva sentinței Judecătoriei Leova din 30 decembrie 2008 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 mai 2014, în cauza penală în privința lui,

Bugor Gheorghe Gheorghe, născut la 15 aprilie 1971, originar și domiciliat or. Leova, str. A. Russo, 1.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. în prima instanță: 15.08.2008-30.12.2008

2. în instanța de apel: 21.02.2009-26.04.2010

13.05.2011-22.09.2011

11.01.2013 – 23.05.2014

3. în instanța de recurs: 10.12.2010 - 15.02.2011

10.08.2012 – 27.11.2012

11.08.2014 – 29.10.2014

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Leova din 30 decembrie 2008, Bugor G.G. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal la 2 ani închisoare, în baza art.179 alin. (1) Cod penal la 1 an închisoare, în baza art. 151 alin. (4) Cod penal la 15 ani închisoare. Conform art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin absorbirea pedepselor mai blânde de pedeapsa mai aspră, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 15 ani închisoare în penitenciar de tip închis.

2. Potrivit sentinței, Bugor G.G. la 13 iunie 2008, în jurul orei 20.00, aflându-se pe str. Lacului, or. Leova, împreună cu o altă persoană, din intenții huliganice, au aplicat lovituri cu mâinile și picioarele lui Babaian Petru, încălcând grav ordinea publică și exprimând o vădită lipsă de respect față de societate.

Ulterior, în jurul orei 23.30, Bugor G.G., împreună cu alte două persoane, în mod ilegal au pătruns în domiciliul părții vătămate Babaian Stepan, amplasată pe str. Lacului nr. 8, or. Leova, iar la cerințele părții vătămate de a părăsi curtea casei sale, a început să-i aplice acestuia lovituri cu bățul peste diferite părți ale corpului, cauzându-i leziuni corporale grave, periculoase pentru viață, în rezultatul cărora victima a decedat.

Acțiunile inculpatului Bugor G.G., au fost încadrate în baza art. 287 alin. (2), lit. b) Cod penal, *huliganismul săvârșit de două sau mai multe persoane*, în baza art. 179 alin. (1) Cod penal, *pătrunderea ilegală în domiciliul părții vătămate și refuzul de a părăsi domiciliul la*

cererea părții vătămate și în baza art. 151 alin. (4) Cod penal, cauzarea părții vătămate leziunilor grave, ce au provocat decesul victimei.

3. Împotriva sentinței a declarat apel inculpatul, care a solicitat casarea acesteia și rejudecarea cauzei, invocând neaudierea a 4 martori din cei 5 ai părții apărării, la dosar nu sunt anexate toate materialele expertizei medico-legale, el a fost supus acțiunilor de tortură ca urmare fiind obligat să depună declarații autoincriminatorii.

4. Prin decizia Colegiului Curții de Apel Comrat din 26 aprilie 2010, a fost respins apelul declarat și menținută sentința fără modificări.

5. Decizia nominalizată a fost atacată cu recurs ordinar de către inculpat, care a solicitat casarea acesteia, invocând aceleași argumente ca și în apel.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 15 februarie 2011 a fost admis recursul declarat, casată decizia și dispusă rejudecarea cauzei de către Curtea de Apel Chișinău.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 septembrie 2011, a fost respins apelul declarat și menținută sentința fără modificări.

8. Decizia nominalizată a fost atacată cu recurs ordinar de către inculpat, care a solicitat casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei, în alt complet de judecată, invocând neaudierea neîntemeiată a martorilor părții apărării, la baza sentinței și deciziei sunt puse declarațiile martorilor părții acuzării care sunt contradictorii, ignorarea contradicțiilor dintre declarațiile martorilor și raportul de expertiză.

9. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 27 noiembrie 2012 a fost admis recursul declarat, casată decizia și dispusă rejudecarea cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea soluției sale instanța de recurs a menționat că instanța de apel nu a îndeplinit cerințele art. 436 Cod de procedură penală, care în alin. (2) prevede „pentru instanța de rejudecare, indicațiile instanței de recurs sunt obligatorii în măsura în care situația de fapt rămîne cea care a existat la soluționarea recursului”.

Instanța de recurs a menționat că instanța de apel avînd situația cînd martorii se refuză de a se prezenta în instanța de apel, situații ce rezultă din materialele cauzei: vol. II, f.d. 16,19,22,25,28,31, urma să procedeze conform prevederilor art. 370 alin. (6) Cod de procedură penală, dar nu să ignoreze indicațiile date prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 15 februarie 2011 și jurisprudența CEDO.

10. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 mai 2014 a fost admis parțial apelul inculpatului, casată sentința în această parte și pronunțată o hotărîre nouă, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care a fost încetat procesul penal în privința lui Bugor G.G. pe art.179 alin. (1) și art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, pe motivul intervenirii termenului de prescripție de tragere la răspundere penală, iar în baza art. 151 alin. (4) Cod penal, ia fost numită pedeapsa de 15 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

Instanța de apel a menționat că în ședința din data de 23 mai 2014 inculpatul fiind adus de escortă din Penitenciarul nr. 13 în Curtea de Apel Chișinău, a refuzat să participe în ședința de judecată și, în genere, să se ridice din celula în care era deținut

provizoriu în Curtea de Apel, în sala de judecată și să dea declarații, și, de asemenea, a refuzat să se ridice din celulă în sala de ședințe pentru a participa în ședința de judecată, de a da declarații, de a participa în replici și de a se folosi de ultimul cuvânt, despre ce instanța a fost informată de către colaboratorii Batalionului de escortă prin rapoarte, cât și în scris de către apărătorul inculpatului - Pavalatii A. și astfel, instanța de apel a finisat examinarea cauzei penale în absența inculpatului, dar în prezența și cu participarea activă a apărătorului său A. Pavalatii.

Instanța de apel a constatat că, vina lui Bugor G.G. în comiterea infracțiunilor incriminate lui este demonstrată pe deplin de următoarele probe, care resping argumentele apelului declarat, după cum urmează: declarațiile părții vătămate, succesorului părții vătămate, martorilor Chirilov C., Lupu A., Lupu D., Chirilov N., Strateciuc A., Posmag E., expertului Graur E., precum și prin cererea cet. Babaian Ș. din 14.06.08; procesul verbal de cercetare la fața locului din 17.06.08; expertiza medico-legală nr. 158 din 27.06.08; expertiza medico-legală nr. 66 din 17.07.08; raportul OUP M. Vașciuc; procesul verbal de cercetare la fața locului din data de 16.07.08; proces verbal de confruntare din 06.08.08 dintre partea vătămată și bănuitul Grigoraș Iu., ca urmare încadrând acțiunile inculpatului în baza art.179 alin. (1), 287 alin. (2) lit. b) și 151 alin. (4) Cod penal.

Instanța de apel la stabilirea felului și măsurii de pedeapsă inculpatului, a ținut cont de circumstanțele reale și personale, de gravitatea infracțiunilor săvârșite, de motivul acestora, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

11. Hotărârile judecătorești adoptate pe caz se contestă, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 4), 6) Cod de procedură penală, cu recurs de către avocatul Pavalatii Alexandru, în numele inculpatului, în care se solicită casarea acestora, cu dispunerea rejudecării în aceeași instanță, în alt complet de judecată, invocând că:

- instanța de apel ilegal a examinat cauza în lipsa inculpatului;
- motivarea soluției nu rezultă dintr-o administrare legală a probelor.

11.1. Decizia instanței de apel se contestă cu recurs și de către inculpat, în care se solicită casarea acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, invocând maltratarea lui de către colaboratorii de escortă și aprecierea eronată a probelor administrate la caz.

12. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct.11) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat de către inculpat și apărătorul acestuia, solicitând respingerea acestora ca neîntemeiate, deoarece inculpatul fiind escortat la Curtea de Apel a refuzat fără motive de a fi ridicat în sala de judecată.

13. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor declarate, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestora din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Analizând materialele dosarului Colegiul constată că, instanța de apel la judecarea cauzei, a ținut cont de indicațiile Curții Supreme de Justiție precum și de prevederile art. 26, 27, 99 - 101 Cod de procedură penală, a cercetat sub toate aspectele probele administrate de părți, le-a verificat, dându-le o apreciere justă, prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, care în ansamblul au confirmat vinovăția inculpatului Bugor G.G. în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.151 alin.(4) Cod penal – *vătămarea intenționată gravă a sănătății și integrității corporale, care au provocat decesul victimei*, în baza art.179 alin.(1) Codul Penal - *violarea de domiciliu, adică pătrunderea ilegală în domiciliul unei persoane fără consimțământul acesteia ori refuzul de a le părăsi la cererea acesteia* și în baza art.287 alin.(2), lit. b) Cod penal - *huliganismul, adică acțiunile intenționate care încalcă grosolan ordinea publică exprimă o vădită lipsă față de societate, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor, precum și care prin conținutul lor se deosebesc printr-o obraznicie deosebită, săvârșită de două persoane*.

În opinia instanței de recurs, instanța de apel analizând obiectiv circumstanțele cauzei, în raport cu probele prezentate, corect a concluzionat că, la pronunțarea sentinței instanța de judecată corect a stabilit circumstanțele de fapt și just a ajuns la concluzia că inculpatul a săvârșit infracțiunile imputate lui.

În acest context Colegiul consideră întemeiată concluzia instanței de apel că, deși declarațiile martorilor Lupu D., Chirilov N., Strateciuc A., Posmag E., nu indică direct asupra circumstanțelor comiterii infracțiunilor imputate lui Bugor G.G., însă ele coroborează cu declarațiile părții vătămate, a succesului părții vătămate, martorilor Chirilov C., Lupu A., și confirmă faptul că anume Bugor G.G. la 13 iunie 2008, în jurul orei 20.00, aflându-se pe str. Lacului, or. Leova, împreună cu o altă persoană, din intenții huliganice, au început să-i aplice lovituri cu mâinile și picioarele lui Babaian P., încalcând grav ordinea publică și exprimând o vădită lipsă de respect față de societate. Mai apoi, în jurul orei 23.30, Bugor G.G., împreună cu alte două persoane, în mod ilegal a pătruns în domiciliul părții vătămate Babaian Ș., amplasată pe str. Lacului nr. 8, or. Leova, iar la cerințele părții vătămate de a părăsi curtea casei sale, a început să-i aplice acestuia lovituri cu bățul pe diferite părți ale corpului, cauzându-i leziuni corporale grave, periculoase pentru viață, în rezultatul cărora victima a decedat.

De asemenea, instanța de apel justificat a conchis că declarațiile expertului Graur L. corespund adevărului, deoarece coroborează cu declarațiile părții vătămate, date în cadrul urmăririi penale, a succesului părții vătămate, declarațiile martorului Chirilov C. și se confirmă de întreaga sistemă de probe și documente anexate la dosar, inclusiv expertiza medico-legală nr. 158 din 27.06.2008 și expertiza medico-legală nr. 66 din 17.07.2008, probe, care sunt pertinente, concludente, utile și veridice și coroborează între ele, și care dovedesc pe deplin vina lui Bugor G.G. în comiterea infracțiunilor imputate lui.

Totodată, Colegiul stabilește corectitudinea constatării de către instanța de apel a temeiurilor de încetare a procesului penal în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 179 alin.(1) și 287 alin.(2), lit. b) Cod penal.

Potrivit art. 332 Cod de procedură penală, în cazul când pe parcursul judecării cauzei, se constată vreunul din temeiurile prevăzute în art.275 pct.5)-9), 285 alin.(1) pct.1), 2), 4), 5), precum și în cazurile prevăzute în art.53-60 din Codul penal, instanța, prin sentință motivată, încetează procesul penal în cauza respectivă.

În conformitate cu prevederile art. 60 alin.(1), lit. a), b) Cod penal, persoana se liberează de răspundere penală dacă din ziua comiterii infracțiunii au expirat 2 ani de la săvârșirea unei infracțiuni ușoare; persoana se liberează de răspundere penală dacă din ziua comiterii infracțiunii au expirat 5 ani de la săvârșirea unei infracțiuni mai puțin grave.

Astfel, infracțiunea prevăzută la art. 179 alin.(1) Cod penal, fiind o infracțiune ușoară și infracțiunea prevăzută la art. 287 alin.(2), lit. b) Cod Penal fiind o infracțiune mai puțin gravă, iar fapta a fost comisă la data de 13 iunie 2008, se statuează că termenele de 2 ani și respectiv 5 ani au expirat.

Prin urmare, instanța de apel în mod just a considerat necesar de a admite parțial apelul inculpatului, cu încetarea procesului penal, în baza art. 179 alin.(1) și 287 alin.(2), lit. b) Cod penal, pe motivul intervenirii prescripției tragerii la răspundere penală.

Criticele formulate de apărătorul inculpatului în recursul declarat privesc, în esență dezacordul cu examinarea cauzei de către instanța de apel în lipsa inculpatului, fiind încălcat principiul contradictorialității.

La acest capitol, Colegiul consideră necesar de specificat că, reieșind din materialele cauzei, examinarea cauzei în instanța de apel a fost amânată de mai multe ori, și anume la ședința de judecată din:

- 06.02.2013 (f.d.111-112, v.2), inculpatul a refuzat să fie escortat în Curtea de Apel, invocând motivul de înrăutățire a sănătății, fapt confirmat prin cererea acestuia (f.d.114, v.2), deși conform procesului-verbal de refuz din 06.02.2013 (f.d.113, v.2), medicul de serviciu al Penitenciarului 13 a constatat că, *„poate participa la ședința de judecată”*;

- 14.03.2014 (f.d.136-137, v.2), inculpatul a refuzat să fie escortat în Curtea de Apel, din invocând același motiv, fapt confirmat prin cererea acestuia (f.d.135, v.2);

- 04.04.2013 (f.d. 140-141, v.2), inculpatul a refuzat să fie escortat în Curtea de Apel, invocând din nou motivul de înrăutățire a sănătății, fapt confirmat prin cererea acestuia (f.d.143, v.2), deși conform procesului-verbal de refuz din 04.04.2013 (f.d.142, v.2), medicul de serviciu al Penitenciarului 13 a constatat că, *„poate participa la ședința de judecată”*;

- 30.04.2013 (f.d. 148-149, v.2), inculpatul a refuzat să fie escortat în Curtea de Apel, invocând același motive, fapt confirmat prin cererea acestuia (f.d.151, v.2), deși conform procesului-verbal de refuz din 30.04.2013 (f.d.150, v.2), medicul de serviciu al Penitenciarului 13 a constatat, *„apt pentru a se prezenta în instanța de judecată”*;

- 28.05.2013 (f.d. 153-154, v.2), inculpatul a lipsit;

- 30.09.2013 (f.d. 164-165, v.2), inculpatul a refuzat să fie escortat în Curtea de Apel, din motive de înrăutățire a sănătății, fapt confirmat prin cererea acestuia (f.d.169, v.2), deși conform procesului-verbal de refuz din 30.09.2013 (f.d.170, v.2), medicul de serviciu al Penitenciarului 13 a constatat că, *„poate participa la ședința de judecată”*;

- 22.01.2014 (f.d. 190-191, v.2), inculpatul a refuzat să fie escortat în Curtea de Apel, invocând același motiv de înrăutățire a sănătății, fapt confirmat prin cererea acestuia (f.d.183, v.2);

- 25.02.2014 (f.d. 204-205, v.2), inculpatul a refuzat să fie escortat în Curtea de Apel, fapt confirmat prin cererea acestuia (f.d.195, v.2), deși conform procesului-verbal de refuz din 25.02.2014 (f.d.194, v.2), medicul de serviciu al Penitenciarului 13 a constatat, *„apt pentru a se prezenta în instanța de judecată”*;

- 07.05.2014 (f.d. 230-231, v.2), inculpatul a refuzat să fie escortat în Curtea de Apel, fapt confirmat prin cererea acestuia (f.d.233, v.2), deși conform procesului-verbal de refuz din 07.05.2014 (f.d.232, v.2), medicul de serviciu al Penitenciarului 13 a constatat, *„apt pentru a fi prezent în instanța de judecată”*.

La ședința de judecată în instanța de apel din 23 mai 2014 (f.d.16-20, v.3), inculpatul a fost escortat în Curtea de Apel, însă ultimul a refuzat să fie ridicat din celula provizorie în sala de ședințe de judecată, fapt confirmat prin raportul șefului gărzii judiciare Tronciu Vitalie (f.d.10-11, v.3), raportul ajutorului șefului gărzii judiciare Chirița F.P. (f.d. 12,14, v.3). Instanța de apel în situația dată a anunțat întrerupere oferind posibilitatea avocatului și procurorului să discute cu inculpatul, pentru a-l aduce în sala de judecată (f.d.17, v.3). Apoi la punerea în discuție a posibilității examinării cauzei în lipsa inculpatului, avocatul a menționat: *„Inculpatul a refuzat să iasă din celulă pentru a discuta cu mine să văd motivul refuzului”*, precum și procurorul a indicat că: *„Eu am coborât jos și pot comunica că din spusele escortei inculpatul a refuzat să iasă din celulă”* (f.d.18, v.3). Mai mult ca atât, apărătorul în explicația sa a statuat că: *„Deplasându-mă în subsolul clădirii Curții de Apel Chișinău pentru a afla motivul din care nu dorește să fie escortat în ședință, am fost anunțat de către escortă că Bugor Gheorghe refuză să discute cu mine în calitate de avocat”* (f.d.13, v.3).

Astfel, Colegiul constată că, deși, instanța de apel a întreprins măsurile necesare de asigurare a prezenței inculpatului, la ședința de judecată din 23 mai 2014, audiind opinia participanților la proces, instanța de apel în mod justificat a considerat posibilă examinarea cauzei în lipsa inculpatului.

În susținerea acestei concluzii, Colegiul consideră esențial de invocat doctrina penală și jurisprudența CEDO în acest sens:

Principiul contradictorialității privește mai multe aspecte, printre care și prezența personală a inculpatului la judecată. În procesele penale, prezența celui trimis în judecată la dezbaterile cauzei este un element esențial al asigurării principiului contradictorialității, al unui proces echitabil, în general.

După cum a decis Curtea europeană în mod constant în jurisprudența sa, posibilitatea pe care trebuie s-o aibă „acuzatul” de a lua parte la ședința de judecată decurge din obiectul și scopul ansamblului dispozițiilor art. 6 din Convenție, deoarece

lit. c), d) și e) ale parag. 3 ale aceluiași text recunosc „oricărui acuzat” dreptul „de a se apăra el însuși”, „de a interoga sau de a face să fie interogați martorii”, „de a fi asistat gratuit de un interpret, dacă nu înțelege sau nu vorbește limba utilizată în ședința de judecată” toate acestea fiind de neconceput fără prezența sa. De aceea, legislatorul este obligat să ia măsuri de „descurajare” a absențelor nejustificate.

O situație specială din punctul de vedere al respectării principiului contradictorialității este aceea a absenței acuzatului de la proces sau, altfel spus, posibilitatea judecării în lipsă a unui acuzat care se sustrage de la judecată, prin raportare la exigențele art. 6 din Convenție. Spre exemplu, pe cazul *Mihaes v. Franța* (25.05.1998), cu privire la inadmisibilitatea unui recurs în casație pentru motive legate de sustragerea voluntară a reclamantei de la judecată într-o cauză penală, fosta Comisie a considerat că aceasta nu constituie nici o limitare disproporționată a dreptului la un tribunal și nici a dreptului la un proces echitabil, deoarece, în speță, reclamanta a refuzat să fie prezentă, în persoană, în fața instanțelor de fond, ceea ce semnifică renunțarea la însuși dreptul de a participa la ședințele de judecată ale jurisdicțiilor care au pronunțat hotărârea. În aceste condiții, Comisia a considerat că reclamanta, prin propria sa voință și în mod neechivoc, a renunțat la dreptul de a fi ascultată de tribunal și la dreptul de a se apăra în proces.

Pe alt caz *Kattan v. România* (21.01.2014), Curtea europeană a adoptat o decizie de inadmisibilitate, cu respingerea ca vădit nefondată a plîngerii privind art. 6 CEDO, întrucît instanța și-a îndeplinit obligația pozitivă de a face demersuri pentru a asigura prezența inculpatului în instanță. Prin urmare, Curtea a considerat că reclamantul a contribuit în mare măsură la crearea unei situații, în care în mod rezonabil, a putut prevedea consecințele comportamentului său – examinarea cauzei în lipsa sa.

În ipoteza în care o persoană a avut cunoștința despre desfășurarea judecății și cu toate acestea nu s-a prezentat în fața instanțelor, este vorba despre o conduită procesuală culpabilă a persoanei.

Posibilitatea soluționării cauzei în lipsa inculpatului este recunoscută și prin Rezoluția nr. 75 (11) a Consiliului Europei privind criteriile ce trebuie respectate în cazul în care o persoană este judecată în lipsă. Astfel, în criteriul nr. 9 se statuează că persoana condamnată în lipsă ar trebui să aibă dreptul de a judeca din nou dacă dovedește faptul că absența sa de la judecata inițială este datorită unor cauze independente de voința sa și că nu a avut posibilitatea de a înștiința instanța.

Colegiul reține că nici reglementările internaționale și nici cele interne nu impun admiterea unei cereri de rejudecare în cazul unei persoane condamnate în lipsă, impunându-se verificarea faptului dacă aceasta s-a sustras sau nu de la judecată. A interpreta altfel dispozițiile legale, ar însemna a recompensa sustragerea de la soluționarea cauzei și a da posibilitatea condamnatului să se prevaleze de propria sa culpa, legitimînd astfel un abuz de drept procesual.

De asemenea, se atenționează asupra faptului că de la regula prezenței inculpatului la soluționarea cauzei se admit și excepții, atunci cînd asigurarea acestei

condiții ar conduce la amânarea nejustificată a procedurii, mai ales dacă inculpatul are o culpa în absența sa.

Raportînd cele menționate la cazul supus examinării, Colegiul remarcă faptul că inculpatul avea cunoștință de derularea procesului penal care îl priveau, instanța de apel a asigurat prezența lui la ședințele de judecată și ca urmare acesta a avut posibilitatea să-și exercite dreptul la apărare. Mai mult ca atât, inculpatul a fost reprezentat de către un apărător pe tot parcursul examinării cauzei în instanța de apel, care a reprezentat interesele inculpatului, iar ultimul nu a înaintat nici un argument în favoarea faptului că apărarea lui, deși asigurată de un avocat numit din oficiu, nu a fost adecvată.

Rezumînd cele antemenționate Colegiul constată că, instanța de apel pe parcursul examinării cauzei la etapa apelului a întreprins toate măsurile de asigurare a prezenței inculpatului la ședințele de judecată. Astfel, din 15 ședințe de judecată în instanța de apel inculpatul a refuzat să se prezinte la 12, ca urmare instanța de apel în mod judicious a considerat că refuzul inculpatului de la prezența în instanța de apel îi este imputabilă acestuia, nefiind încălcat principiul contradictorialității și dreptul la un proces echitabil.

Reieșind din circumstanțele constatate, instanța de apel justificat a dispus finalizarea judecării apelului în lipsa inculpatului, luînd în considerație că pe parcursul a mai mult de un an, instanța de apel în scopul respectării prevederilor art. 412 alin. (4) Cod de procedură penală, a întreprins măsurile legale de a asigura prezența inculpatului la judecarea apelului, avînd în vedere în acest sens jurisprudența Curții Supreme de Justiție și jurisprudența Curții Europene pe cauze concrete cu privire la respectarea dreptului părților la un proces echitabil.

În contextul celor enunțate, prin prisma art. 321 alin. (2) pct. 2) Cod de procedură penală, instanța de apel corect a conchis, că Bugor G.G. a renunțat în mod expres la exercitarea dreptului său de a apărea în fața instanței, prin refuzul de a fi escortat la Curtea de Apel Chișinău sau prin refuzul de a se ridica din celula provizorie a Curții de Apel Chișinău în sala de ședință de judecată.

În privința argumentului invocat de către inculpat, cu referire la acțiunile de maltratare a acestuia de către colaboratorii de poliție, Colegiul remarcă despre prezența la materialele cauzei a ordonanței de neîncepere a urmăririi penale din lipsa elementelor infracțiunii din 18 aprilie 2014 (f.d. 1, v.3), precum și ordonanța de a nu porni urmărirea penală pe faptul presupusei maltratări a cet. Bugor G.G., de către colaboratorii serviciului de escortă DIP, din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii din 01 iulie 2014 (f.d.54 v.3), care infirmă faptul maltratării inculpatului și ca urmare duce la concluzia neincidenței argumentului analizat.

Cu referire la argumentul invocat de recurent privind aprecierea eronată a probelor administrate pe caz, Colegiul menționează că acesta nu se încadrează în cele prevăzute de alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală. Aprecierea probelor ține de examinarea cauzei în fapt și în drept fie în instanța de fond, fie în instanța de apel, iar

dezacordul unei părți în acest sens nu echivalează cu o eroare ce ar da temei de casare a unei hotărâri de condamnare sau de achitare.

Potrivit textului recursurilor ca temei de casare a hotărârii judecătorești este invocat pct. 4) și 6) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală.

Colegiul constată contrar celor susținute de apărător, că inculpatul nu se află în situația reglementată de art. 427 alin. (1) pct. 4) Cod de procedură penală și nu poate beneficia de rejudecarea cauzei așa cum a solicitat, temeiul dat fiind analizat detaliat în prezenta decizie.

Apărătorul inculpatului la invocarea temeiului pentru recurs prevăzut de pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, a specificat „*motivarea soluției nu rezultă dintr-o administrare legală a probelor*”.

Conform pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, o hotărâre a instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept în cazul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței. Astfel, temeiul invocat de recurent că „*motivarea soluției nu rezultă dintr-o administrare legală a probelor*” nu este prevăzut în cele 5 temeiuri stipulate în pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

Avînd în vedere cele supra menționate, Colegiul conchide că temeiurile invocate de recurenți nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârilor adoptate pe caz și potrivit legii, se impune inadmisibilitatea recursurilor, ca fiind vădit neîntemeiate.

14. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către inculpat și avocatul său, Pavalatii Alexandru, împotriva sentinței Judecătoriei Leova din 30 decembrie 2008 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 mai 2014, în cauza penală în privința lui **Bugor Gheorghe Gheorghe**, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată la 26 noiembrie 2014.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun